

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobkyně: **D. L.**, narozená dne „X“,
bytem „X“,

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**,
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 6. 2017, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 21. 6. 2017, č. j. „X“, kterým byly zamítnuty její námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2017, č. j. „X“, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým jí s odkazem na ust. § 38 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

„zákon o důchodovém pojištění“), byla zamítnuta žádost o přiznání invalidního důchodu s odůvodněním, že nezískala potřebnou dobu pojištění.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že lékařské zprávy o jejím zdravotním stavu jsou nedostatečné, lživé a zavádějící, a proto s nimi nesouhlasí. Dále podrobně vylicila svůj dlouhodobě špatný zdravotní stav, včetně průběhu jednotlivých onemocnění. Zdůraznila, že ze zdravotních důvodů není schopna soustavně pracovat, a to ani na zkrácený úvazek. Poukázala také na to, že je nyní v péči své rodiny, která ji pomáhá v každodenních činnostech.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na rozhodnou právní úpravu a shrnula průběh předcházejícího správního řízení, kdy byl u žalobkyně konstatován pokles pracovní schopnosti odpovídající invaliditě prvního stupně, avšak invalidní důchod ji nebylo možné přiznat pro nesplnění potřebné doby pojištění. S ohledem na obsah podané žaloby, která směřuje výhradně do té části napadeného rozhodnutí týkající se posouzení zdravotního stavu, žalovaná konstatovala, že za současného stavu u žalobkyně není prokázána a posudkově uznána invalidita druhého stupně. Jelikož nebyl prokázán ani vznik invalidity prvního stupně od jiného data, které by mohlo mít vliv na splnění podmínky potřebné doby pojištění, není možné žalobě vyhovět. Žalovaná tudíž navrhla zamítnutí žaloby, neboť napadené rozhodnutí je zcela správné a v souladu se zákonem.

Ústní jednání před soudem

4. Z ústního jednání konaného před soudem dne 24. 9. 2018 se žalobkyně omluvila a zároveň výslovně uvedla, že souhlasí s projednáním věci v její nepřítomnosti.
5. Pověřená pracovnice žalované pak při ústním jednání odkázala na písemné vyjádření k žalobě založené ve spisu. Dále uvedla, že i přes drobnou změnu v datu vzniku invalidity stanovené Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem nedošlo k zásadní změně získané doby pojištění, navrhla proto zamítnutí žaloby v plném rozsahu.

Posouzení věci soudem

6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání, při kterém se provádělo dokazování zdravotním posudkem Posudkové komise Ministerstva vnitra v Ústí nad Labem ze dne 16. 7. 2018, jenž nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení, dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno jednak na základě závěru posudkového lékaře MUDr. V. Š. pověřeného vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Teplice, který při zjišťovací lékařské prohlídce dne 15. 2. 2017 posoudil zdravotní stav žalobkyně a dospěl k závěru, že u žalobkyně je dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti byla v období od 2. 2. 2017 obezita, tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole IV, položce 14, písm. b) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (dále též jen „vyhl. č. 359/2009 Sb.“), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 30% s tím, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ust. § 3 a § 4 citované vyhlášky s ohledem na další postižení zdravotního stavu zvyšuje o 10% na celkovou míru 40%, a jednak také na základě zjištění, že žalobkyně získala v rozhodném období deseti let před vznikem invalidity, tj. v době od 2. 2. 2007 do 1. 2. 2017, pouze 2 roky a 146 dnů pojištění a v období dvaceti let před vznikem invalidity, tj. v době od 2. 2. 1997 do 1. 2. 2017, získala pouze 4 roky a 284 dnů pojištění. Výše citovaným prvoinstančním rozhodnutím ze dne 8. 3. 2017 žalovaná zamítla žádost žalobkyně o invalidní důchod s odůvodněním, že nezískala potřebnou dobu pojištění, a proto ji nárok na invalidní důchod s ohledem na ust. § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění nevznikl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně námitky, v nichž uvedla, že s prvoinstančním rozhodnutím nesouhlasí, neboť její zdravotní stav nebyl správně posouzen.
9. Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaná si v rámci řízení o námitkách nechala vyhotovit nový posudek o invaliditě ze dne 29. 5. 2017, jehož vypracováním byla pověřena lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení, pracoviště Ústí nad Labem MUDr. D. H., která opětovně posoudila zdravotní stav žalobkyně. Tato posudková lékařka na základě předložené lékařské dokumentace dospěla k závěru, že u žalobkyně rozhodující příčinou jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je dráždivý tračník, tedy zdravotní postižení uvedené v kapitole XI, oddílu C, položce 6, písm. b) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 35% s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ustanovení § 3 a § 4 citované vyhlášky nemění. Ve shodě s posudkem vypracovaným pro účely prvoinstančního rozhodnutí posudková lékařka došla k závěru, že žalobkyně je invalidní od 2. 2. 2017. Dále byl dne 15. 6. 2017 vypracován doplňující posudek k posudku ze dne 29. 5. 2017, který reagoval na doplnění námitek a který výše uvedený posudkový závěr potvrdil.
10. Žalovaná se následně zaměřila na zkoumání získání potřebné doby pojištění ze strany žalobkyně. Přes uskutečněné námitkové řízení ovšem žalovaná dospěla k totožnému závěru jako v prvoinstančním rozhodnutí o tom, že žalobkyně získala v rozhodném období Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

posledních deseti roků před vznikem invalidity, tj. v době od 2. 2. 2007 do 1. 2. 2017, pouze 2 roky a 146 dnů pojištění a nikoliv potřebných pět roků pojištění, a v období dvaceti let před vznikem invalidity, tj. v době od 2. 2. 1997 do 1. 2. 2017, pak získala pouze 4 roky a 284 dnů pojištění a nikoliv potřebných 10 let pojištění, a proto nebylo možné žádosti žalobkyně o přiznání invalidního důchodu vyhovět, což konstatovala v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 21. 6. 2017.

11. Podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
12. Podle ustanovení § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35% a nejvíce o 69%, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70% též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.
13. V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.
14. Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

15. V projednávané věci tedy bylo rozhodnuto prvoinstančním rozhodnutím o zamítnutí žádosti žalobkyně o invalidní důchod, které následně, byť na základě jiné rozhodující příčiny, potvrdila žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím, a to s odůvodněním, že sice u žalobkyně byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v jehož důsledku ji poklesla ke dni 2. 2. 2017 míra pracovní schopnosti o 35%, což odpovídalo invaliditě prvního stupně, nicméně žalobkyně současně nezískala potřebnou dobu pojištění.
16. Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobkyně splňovala ke dni vydání napadeného rozhodnutí podmínky invalidity, tj. zda u ní nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35%. Pokud by žalobkyně byla shledána invalidní v určitém stupni, poté by bylo namíste zjistit, zda žalobkyně zároveň dosáhla potřebné doby pojištění, jinak zjišťování dosažení doby pojištění bez současného splnění podmínky invalidity v určitém stupni ztrácí na významu.
17. Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky MUDr. D. H., která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobkyně. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobkyně, dále také posoudila pokles její pracovní schopnosti a datum vzniku případné invalidity.
18. Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Teplice, spisové dokumentace České správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, předložené lékařské dokumentace praktického lékaře MUDr. P. a odborných lékařských nálezů dne 16. 7. 2018. Žalobkyně nebyla jednání komise přítomna. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy a zprávy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů (zpráva z neurochirurgického vyšetření MUDr. B. ze dne 22. 2. 2016, propouštěcí zpráva z RHB odd. Nemocnice Teplice MUDr. Č. ze dne 26. 4. 2017, zpráva z RTG vyšetření MUDr. U. ze dne 28. 2. 2017, zpráva z GIT vyšetření Prim. MUDr. L. ze dne 26. 1. 2017, zpráva z plicního vyšetření MUDr. S. ze dne 15. 6. 2016, zpráva z imunologického vyšetření MUDr. H. ze dne 8. 7. 2016, zpráva z psychiatrického vyšetření Prim. MUDr. S. ze dne 21. 5. 2018, zpráva z biochemického vyšetření MUDr. P. ze dne 24. 5. 2018 a zpráva z neurochirurgického vyšetření MUDr. S.) pak komise dospěla k závěru, že dominujícím onemocněním není obezita či dráždivý trakčník, jak konstatovaly výše uvedené zdravotní posudky, nýbrž vleklý verterobrogenní syndrom polytopní více bederní bez kořenové symptomatologie s výraznou svalovou dysbalancí a umocněný výraznou obezitou. Toto zdravotní postižení je uvedeno v kapitole XIII, oddílu E, hraničně v položce 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 30-40%. Míra poklesu pracovní schopnosti byla komisí s ohledem na závažnost onemocnění a další zdravotní postižení stanovena v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

horní hranici rozmezí na 40% s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ustanovení § 3 a § 4 citované vyhlášky nemění. Počátek invalidity žalobkyně byl komisí stanoven od 7. 12. 2016.

19. Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že posudek ze dne 16. 7. 2018, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí Ústí nad Labem přitom shodně jako posudková lékařka Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem dospěli k závěru, že žalobkyně je invalidní pro invaliditu prvního stupně, neboť u ní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti dosahuje 40%. Komise nicméně dospěla k odlišným závěrům ohledně rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a doby vzniku invalidity.
20. Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl komisí výše citovaný posudek ze dne 16. 7. 2018 doplňován či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně, neboť tento posudek vyhodnotil jako úplný a objektivní. Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevznikl ani žalovaná ani samotná žalobkyně, poté co byly seznámeny s tímto posudkem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudky ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz).
21. Soud tak vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně byla shledána invalidní v prvním stupni se vznikem invalidity ke dni 7. 12. 2016. Za tohoto stavu bylo namístě zjistit, zda žalobkyně zároveň dosáhla potřebné doby pojištění.
22. Podle ustanovení § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let, což je případ i žalobkyně, pět roků.
23. Podle ustanovení § 40 odst. 2 téhož zákona potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod se pak zjišťuje z období před vznikem invalidity. Jelikož žalobkyně je pojištěncem nad 28 let, tak z posledních deseti let před vznikem jeho invalidity. U pojištěnce staršího 38 let, což je rovněž případ žalobkyně, se podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod považuje za splněnou také tehdy, pokud byla tato doba získána v období posledních dvaceti let před vznikem invalidity s tím, že v tomto případě potřebná doba pojištění činí deset let. Podmínka potřebné doby pojištění pro nárok na invalidní důchod se považuje za splněnou též, byla-li tato doba získána v kterémkoliv období deseti roků dokončeném po vzniku invalidity.
24. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastní zaměstnanci v pracovním poměru. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Podle odstavce 2 písm. a) téhož ustanovení jsou pojištění při splnění podmínek stanovených v tomto zákoně účastny dále osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky - krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba 3 let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku, a nezapočítává se do ní jiná náhradní doba pojištění nebo doba pojištění, které se kryjí s dobou, po kterou je osoba vedena v evidenci uchazečů o zaměstnání; za dobu, po kterou náleží podpora v nezaměstnanosti, se přitom považuje též doba, po kterou se podpora v nezaměstnanosti neposkytuje z důvodu, že osobě vedené v evidenci uchazečů o zaměstnání přísluší odstupné, odbytné nebo odchodné.

25. Rozhodným obdobím pro posouzení splnění podmínky potřebné doby pojištění je u žalobkyně období posledních deseti let před vznikem invalidity, tj. období od 7. 12. 2006 do 6. 12. 2016, a období posledních dvaceti let před vznikem invalidity, tj. období od 7. 12. 1996 do 6. 12. 2016. Z obsahu správního spisu, v němž je založen i tzv. list osobního důchodového pojištění, obsahující přehled dosažených dob pojištění pro důchodové nároky, soud zjistil, že žalobkyně byla účastna v systému důchodového pojištění od 1. 1. 1996 do 11. 3. 1996 a od 3. 3. 1997 do 18. 1. 1999, dále byla od 19. 1. 1999 do 18. 7. 1999 vedena coby uchazečka o dávku hmotného zabezpečení a od 10. 9. 2014 do 1. 2. 2017 byla žalobkyně vedena jako uchazečka o zaměstnání.
26. S ohledem na ust. § 5 odst. 1 a 2 zákona o důchodovém pojištění se tedy u žalobkyně do doby pojištění v rozhodné době započítává doba od 3. 3. 1997 do 18. 1. 1999 (687 dní), neboť se jedná o dobu, po kterou byla žalobkyně v pracovním poměru, doba od 19. 1. 1999 do 18. 7. 1999 (181 dní), neboť se jedná o dobu, po kterou žalobkyni náležela podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, doba od 10. 9. 2014 do 9. 9. 2015 (365 dní), neboť se jedná o dobu jednoho roku, po kterou žalobkyni již nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci před dosažením 55 let věku a kterou lze nejvýše započítat do doby pojištění, a doba od 10. 9. 2015 do 6. 12. 2017 (454 dnů), neboť se jedná o dobu spadající do období tří let ode dne vzniku invalidity, po kterou byla žalobkyně starší 55 let.
27. Na základě výše uvedeného výčtu dob pojištění soud dospěl k závěru, že žalobkyně v rozhodném období posledních deseti před vznikem invalidity, tj. v době od 7. 12. 2006 do 6. 12. 2016, získala pouze 819 dní, resp. 2 roky a 89 dní pojištění, a nikoliv potřebných pět let pojištění, a v rozhodném období posledních dvaceti let před vznikem invalidity, tj. v době od 7. 12. 1996 do 6. 12. 2016, získala pouze 1 687 dní, resp. 4 roky a 227 dnů pojištění, a nikoliv potřebných deset let pojištění. Soud tedy po přezkumu naplnění či nenaplnění podmínky potřebné doby pojištění dle ust. § 40 zákona o důchodovém pojištění uzavírá, že oproti žalované došel k jinému výslednému počtu dní pojištění, která žalobkyně v obou rozhodných obdobích získala. Tento rozdíl ve výpočtu je dán tím, že komise stanovila vznik invalidity žalobkyně již od 7. 12. 2016, tedy o 57 dní dříve než jak byl určen posudkovými lékaři v prvoinstančním i námitkovém řízení, o tuto dobu se poté doba pojištění žalobkyně zákonitě zkrátila, neboť v tomto období žalobkyně nebyla účastna na důchodovém pojištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Za tohoto skutkového stavu a výše nastíněné právní úpravy stanovující, že vedle špatného zdravotního stavu, který odpovídá určitému stupni invalidity, je zapotřebí současně dosáhnout i potřebnou dobu pojištění, aby vznikl nárok na invalidní důchod, soud uzavírá, že žalobkyni nárok na invalidní důchod ke dni napadeného rozhodnutí pro nesplnění podmínky potřebné doby pojištění nevznikl. Byť lze konstatovat pochybení žalované ohledně stanovení potřebné doby pojištění, nelze jej považovat za vadu, která by způsobovala nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je nutné přihlédnout ke skutečnosti, že žalobkyně ani v případě zohlednění doby vzniku invalidity dle závěru posudkové komise nezískala potřebnou dobu pojištění, a tudíž tento nedostatek nemůže mít vliv na správnost závěru rozhodnutí o nepřiznání invalidního důchodu.
29. S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
30. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 24. září 2018

Mgr. Václav Trajer, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.